

Pandra Dražilová Llamalová
ilustrovala Marie Koželuková

Řemeslné pohádky

čte | ní
_ | pro
prv | ňáč
ky

bambóok[®]

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®

Pandra Dražilová Klámalová
ilustrovala Marie Koželuková

Řemeslné pohádky

čte | ní
pro
prv | ňáč
ky

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Sandra Dražilová Zlámalová

ŘEMESLNÉ POHÁDKY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8092. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová

Odpovědná redaktorka Lucie Švecová

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2021

Výtisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2021

Cover Illustration © Marie Koželuhová, 2021

ISBN 978-80-271-4284-2 (pdf)

ISBN 978-80-271-3187-7 (print)

Obsah

Předmluva	7
Kovář Matěj a vládce pekel	9
Švec Janek a vodník Vokounek	13
Mlynář Tonda a škodolibý šotek	17
Pekař Blažej a čarovné droždí	21
Švadlenka Emilka a vílí nit	25
Košíkář Petr a panenka Vrběnka	29
Truhlář Hoblinka a rarach Všeschoval	33
Hrnčič Hynek a hliněný mužiček	37
Řezbář Šíma a holčička malířka	41
Tkadlec Lojza a hvězdný prach	45
Provazník Bořík a loupežník	49
Krajkářka Rozinka a čarodějnice	53
Perníkář Vincek a čertidlo	57
Kolář Vávra a zamotaná Meluzína	61
Dráteník Hanuš a uplakaná rusalka	65
Písař Vítek a zlomyslná kaňka	69

Předmluva

Milé děti,

víte, co dělá dráteník, kdo je to kolář nebo z čeho plete košíkář? Na tyto a všechny další otázky vám odpoví naše pohádkové příběhy, které skrývají i další netušená dobrodružství.

Pohodlně se posaďte a pusťte se směle do čtení.

Kovář Matěj a vládce pekel

Z kovárny bylo slyšet bušení kladiva do železa. A tak to má být. Jenže ouha! Náhle se ozvalo zasyčení a v tu ránu oheň ve výhni zhasnul.

„Kdo uhasil ten oheň?!“ zlobil se jindy usměvavý kovář Matěj. Otřel si ruce do kožené zástěry, dal ruce v bok a kroutil nevěřícně hlavou. „Nu což,“ pokrčil rameny a šel hledat suché dříví na podpal. Sehnul se k výhni, že zkusí rozdělát oheň, když vtom se za ním ozval tajemný hlas.

„Nemáš šanci, kováři!“

Matěj se polekaně otočil. Ale nikdo tam nestál. „Kdo to na mě mluví?! Ukaž se!“ křikl rozzlobeně kovář.

V kovárně zasmrděla síra a před Matějem stál čert. Co čert – přímo sám vládce pekel Lucifer.

Matěj se nejprve lekl, ale protože to byl statný a urostlý mládenec, podíval se zpříma na Lucifera a řekl: „Co tu chceš a proč mi vyhasla výheň?!“

Čert zaskočený Matějovou kuráží rychle zablekotal: „Výheň jsem uhasil a bez mého svolení se znova nerozpálí.“

Kováři se to nelíbilo a mračil se víc než čert. „Tak to svolení dej!“

„Nedám! Leda bys ukoval podkovy pro pekelné koně,“ navrhnul mu Lucifer.

Matěj chvíli přemýšlel, ale co naplat. Byl kovářem rád a bez ohně ve výhni se kovat nedá, proto nakonec souhlasil.

Lucifer zahvízdal a vtom stáli před kovárnou čtyři koně černí jako uhel. Ve výhni zapraskal oheň a Matěj se mohl dát do práce. Čertovi se líbilo, jak se železo kroučí jako had. A šup s podkovou do vědra. Tak to šlo, dokud kovář neměl podkovy pro všechny pekelné koně.

„Jsi šikovný, Matěji, pojd' se mnou do pekla, tam ti bude dobře,“ lákal ho Lucifer. Však by se vládci pekel takový silný a šikovný pomocník tuze hodil.

Kovář se ale jen zasmál. „Kdepak, mně je dobře tady.“ Dal koním po kostce cukru, ti si pomlaskávali a nechali si nasadit nové podkovy.

„Jsi dobrý, pečlivý. Děkuji ti, Matěji, rád zase s koňmi přijdu,“ prohlásil čert a byl fuč.

Tam, kde stáli pekelní koně, našel Matěj čtyři zlatky. A v kovárně už zase bylo slyšet jen bušení kladiva.

Švec Janek a vodník Vokounek

„Fuj! Pořád nechápu, kde se to bahno bere,“ zlobil se vodník Vokounek. A čím větší vztek měl, tím víc vody v rybníce přibývalo.

Až jednou se voda vylila z břehů. Natekla do všech chalup i sklepů.

„Safra, safra, takhle to dál nejde!“ lamentovali lidé z vesnice.

„Vokounek si nemůže vylívat svůj vztek na nás,“ hrozil kovář pěstí směrem k rybníku.

Jenom ševci Jankovi to nevadilo. Byl dobrák od kosti. Když viděl tu spoušť, co voda natropila, povzdechl si, pokrčil rameny a pověsil na šňůru všechny mokré kůže na boty, aby je usušil.

Chalupu měl hned u rybníka, a tak často viděl Vokounka, jak stále zažívá své už dávno prošlapané červené botky. I dostal Janek pravý ševcovský nápad – a ty už za něco stojí. Rozhodl se, že ušije vodníkovi botky nové, třeba si pak dá

s vyplavováním vesnice na nějaký čas pokoj.

A hned se pustil do práce.

Kreslil a měřil, stříhal a děroval, sešíval a přišíval. Vyrobit vodnické boty mu trvalo celý týden. Už už je chtěl vodníkovi donést, když vtom se to stalo – do chalupy se zase dostala voda. Vokounek se opět vztekal, a tak se voda z rybníka rozlévala všude kolem.

A jak chtěl před ní Janek utéct, uskočil a nové boty upustil přímo do včelího vosku. V Jankovi hrklo. Opatrně boty z vosku vytáhnul. Byly celé pomazané, mastné a klouzavé. Ševci ukápla z toho neštěstí slza. A přímo na jednu z bot. Kouká, slza se do kůže nevsákla, ale stekla po ní. Zkusil boty postříkat vodou a vida!

„Ušil jsem nepromokavé vodnické botky – to je mi vynález,“ říkal si.

Popadl boty a hurá s nimi k rybníku za vodníkem. Cestou si do kroku zpíval písničku:

„Nové botky já mám, vodníkovi je dám.“

Když dorazil k rybníku, zavolal:

„Héj, vodníku, chceš boty, do kterých ti nenateče ani kapka vody?!“

„Chci,“ odpověděl vodník.

„Máš je mít, ale slib mi, že voda zůstane už jen v rybníce,“ řekl švec.

Vokounek to chtěl nechtěl slíbil. A dobře udělal, protože od té doby mohl chodit bahnem i vodou a nohy měl stále v suchu.

Mlynář Tonda a škodolibý šotek

Tváře od mouky a v obličeji utrápený výraz – tak to je mlynář Tonda.

„Celý rok dřu a stejně se mi nedaří,“ povzdychne si Tonda a má pravdu. Jako kdyby se všechna smůla světa nalepila na něj.

Když dával umletou mouku do pytlů, začaly se mu trhat. To bude asi náhoda, pomyslel si Tonda a pracoval dál.

Po žních mu sedláci přivezli obilí na semletí. Jíra, nejbohatší sedlák, povídá: „Toníku, dej na obilí pozor, letos je krásně zlaté, mouka bude jedna báseň.“

„Co by se mu asi tak do rána mohlo stát?“ smál se mlynář.

To však netušil, že na mlýnském kole se právě točil zlý šotek Moučňák. Byl to už od pohledu záškodník. Byl malý, tlustý, měl zlý pohled a byl celý od mouky. Když mlynáře slyšel, ušklíbl se

a šup k obilí. Plivnul na pytle zlou slinu a pak se rozchechtal, jak se mu škodit Tondovi daří.

Ráno našel mlynář obilí úplně plesnivé. „Tohle přece nemůžu semlít,“ povzdechl si.

Brzy se po vesnici rozneslo, že mlynář Tonda je prokletý. Nikdo k němu už nejezdil, nikdo mu obilí nevozil. Jen kovář Matěj ho nenechal na holičkách a Tondovi pomáhal, jak mohl.

„Proč ti obilí zplesnivělo? Proč k tobě nikdo nechodí? Proč se ti trhají pytle s moukou?“ ptal se Matěj.

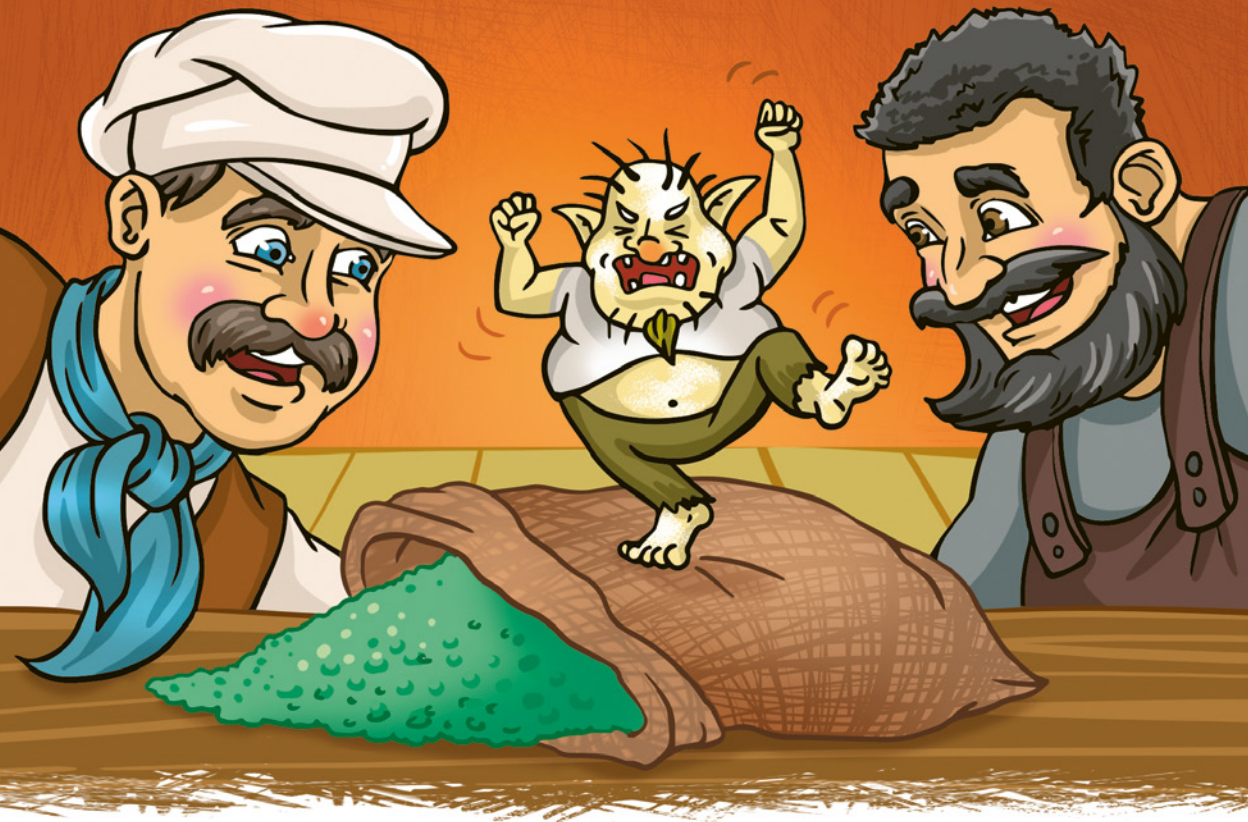
„Protože má mě, šotka!“ vyskočil Moučňák zpoza rohu před kováře s mlynářem a rozchechtal se.

„Šotek?“ zeptal se udiveně Tonda. „Kde ses tu vzal?“

„Jsem tu a zůstanu tu! Chacháá,“ zašklebil se Moučňák.

„A nezůstaneš!“ řekl rozhodně kovář. „My tě totiž hledali.“

Šotek nechápal, proč by ho měli hledat.

„Chtěli jsme tě pochválit. Tak krásně plesnivé obilí jsme ještě nikdy viděli,“ prohlásil Matěj a mrkl na mlynáře Tonda.

„Ano, pochválit jsme tě chtěli,“ přidal se mlynář.

„Grrr, vy-vy hadi jedni!“ zlobil se Moučňák, ale měl smůlu. Jakmile totiž šotka pochválíte, musí odejít.

„Chachacha,“ smál se radostně Tonda.

A kdo se směje naposled, ten se směje nejlíp.